

Verwachtingen integrale ouderenzorg te hoog gespannen

Kwetsbare ouderen krijgen thuis steeds vaker zorg van zowel professionele (formele) zorgverleners als van mantelzorgers zoals partner, kinderen of buren (informele zorgverleners). Om de afstemming tussen beide soorten zorg te verbeteren, worden integrale zorgmodellen ontwikkeld waarvan in de zorg veel wordt verwacht. Die hoge verwachtingen zijn echter grotendeels ongerechtvaardigd, zo blijkt uit het proefschrift van gezondheidszorgonderzoeker *Benjamin Janse*. Zijn onderzoek richtte zich op het 'Walcheren Integrale Zorg Model' (WIZM), een zorgmodel voor thuiswonende kwetsbare ouderen op het Zeeuwse eiland Walcheren. Janse onderzocht drie verwachtingen over de voordelen van integrale zorg voor kwetsbare ouderen: dat deze mantelzorgers beschermt tegen de negatieve effecten van hun taak; dat dergelijke zorg de werkprocessen en de werkbeleving van formele zorgverleners verbetert en dat de interactie tussen professionele en informele zorg gaandeweg beter wordt. Uit het onderzoek bleek dat het WIZM weliswaar de belasting van mantelzorgers vermindert, maar dat dit niet direct leidde tot een betere gezondheid, meer kwaliteit van leven of een hogere tevredenheid met de zorg. Dat het WIZM de samenwerking tussen professionele zorgverleners verbeterde, ging gepaard met een aanzienlijk grotere tijdsinvestering vanwege extra coördinatie en administratieve taken en had bovendien geen effect op de werktevredenheid van professionele zorgverleners. Ten slotte bleek uit de studie dat het WIZM ook geen grote veranderingen teweegbracht in de verdeling van formele en informele zorg. Bron: www.zorgvisie.nl; www.eur.nl.

.....

Samenstelling: Sacha Buddingh'. Met medewerking van Peter Bakens en Patrick Verhaest. **Heeft u een interessant nieuwtje voor deze rubriek:** M.Strauss@bsl.nl.

Bob

PATRICK VERHAEST

De podcast *Bob* is te beluisteren via www.vpro.nl
of via je favoriete podcastapp

Heb je een luie zondagnamiddag of een lange autorit voor de boeg? Luister dan zeker eens naar *Bob*, een zesdelige podcast over Elisa, een vrouw met dementie. De zes delen zijn samen goed voor bijna vier uur luisterplezier. Laat je meeslepen door het zeer mooi gemaakte, boeiende verhaal. De reflectie op jouw omgang met mensen met dementie komt dan als vanzelf...

Elisa heeft vasculaire dementie en woont in een woonzorgcentrum in de provincie Antwerpen. Enige tijd geleden begon ze daar, met fonkelende ogen, te vertellen over haar buurjongen Bob, en over hoe ze hem mist. Ze blijft dit vertellen, keer op keer. Haar drie dochters hadden echter tot dan toe nooit iets over Bob gehoord. Wie is die Bob eigenlijk? En heeft hij wel echt bestaan? Drie radiomaaksters van AudioCollectief SCHIK beloven Elisa op zoek te gaan naar Bob. Naar de waarheid. 'En daarnaast was er nog een geboorte, van een jongen,' zegt Elisa opeens. Ook daar wist niemand iets van. Uit wat Elisa vertelt, blijkt dat ze op vijftienjarige leeftijd een zoontje heeft gekregen dat ze moest afstaan in een klooster. 'Is er misschien ergens een soort rem gelost, en komt dit

verhaal nu toch naar boven?' vraagt een van de dochters zich af. 'Maar je weet bij ons moeder niet meer wat er echt is en wat niet.'

Wie is Bob? Waar is hij nu? Heeft hij wel bestaan? Is Elisa ooit bevallen in een klooster? En wat is er dan met dat kindje gebeurd? *Bob* is in feite een detectiveverhaal, over een *cold case*. Maar dan echt gebeurd. Of toch niet?

Als het allemaal waar is, hoe groot is dan wel niet het lijden van Elisa geweest om dit beseft haar hele leven als een groot geheim te moeten dragen? De podcast roept vragen op over de impact van oude trauma's op de belevingswereld van mensen met dementie. En over hoe belangrijk het is het verhaal van mensen met dementie ernstig te nemen. Maar ook over de grenzen daaraan. Want raket je door daarop in te gaan en verder door te vragen niet onnodig oude pijn op? Of voed je de fantasie en creëer je juist nieuwe pijn? *Bob* leert je iets over de tijdgeest van de jaren veertig in het katholieke Vlaanderen. Maar ook over hoe het geheugen werkt, of beter: hoe slecht het werkt, ook bij gezonde mensen. Maar bovenal zet *Bob* aan tot zorgzaam omgaan met verhalen. ♦